

MONICA HEISEY

**foarte bine,
mulțumesc**

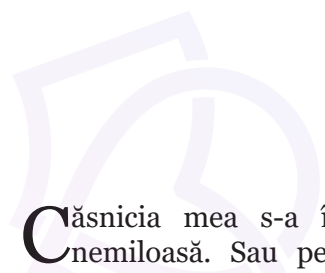
Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Când eram mică și mă uitam
la ce viață duceau părinții mei,
știi la ce mă gândeam? Mă gândeam la
dureri sufletești. Acum mă gândesc la
dureri sufletești, dar
și la nebunie.
Și la faptul că este foarte amuzant.

— Louise Glück, „Telemachus’ Detachment”

Căsnicia mea s-a încheiat pentru că eram nemiloasă. Sau pentru că mâncam în pat. Sau pentru că lui îi plăcea să asculte muzică electronică și să vadă filme complicate despre bărbați în natură. Sau pentru că eu nu făceam asta. Sau pentru că eram anxioasă, iar asta mă făcea să controlez totul. Sau pentru că eram critică din cauza vinului roșu. Sau pentru că deveneam critică și din cauza foamei, a stresului și a vinului alb. Sau pentru că eram „lipicioasă” la petreceri. Sau pentru că el fuma iarbă în fiecare zi, iar eu nu consideram că era, „de fapt, același lucru” cu cele două căni de cafea pe care le beam dimineața. Sau pentru că ne-am îndrăgostit când eram prea tineri, și cum ar putea viața noastră de astăzi să se compare cu ideea vieții pe care am fi putut să o avem, când abia împliniserăm 24 de ani, iar trupurile noastre erau incredibil de ferme? Sau pentru că am încercat să nu fim monogami vreme de trei luni în 2011, și a fost în regulă, nu grozav. Sau pentru că puneam sos pe orice, fără să gust, cu toate că pierdusem ore în șir creând un echilibru între aromele dintr-o rețetă și, ca să o găsesc, fusesem nevoită să citesc povestea lungă și detaliată a vacanței unei femei. Sau pentru că, o dată, a uitat de aniversarea noastră. Sau pentru că nu spălam niciodată rufele. Sau pentru că numeroșii membri ai familiei lui grecești nu prea mă acceptaseră ca pe una de-a lor nici măcar după ce am învățat poezia preferată a bunicii lui, de ziua ei. Sau pentru că, o dată, a intrat peste mine când îmi făceam nevoile. Sau pentru că în 2015 am participat la nouă nunți și ne-am lăsat duși de val, iar o petrecere la care toți ne spuneau că eram niște genii deoarece ne iubeam și ne ofereau 3 000 de dolari ne-a părut o idee grozavă. Sau pentru că ne-am dus la Paris

și ne-am certat, în loc să ne îndrăgostim și mai mult sau măcar să ne acceptăm unul pe celălalt. Sau pentru că încetasem să-mi imaginez cum ar fi arătat copiii noștri. Sau pentru că el nu începuse să o facă. Sau pentru că eram nesigură și uneori meschină. Sau pentru că tot insista să devenim vegani și apoi venea pe furiș cu pizza în apartament, când eu dormeam. Sau pentru că am terminat de urmărit *Clanul Soprano* și nu am început *Cartelul crimelor*. Sau pentru că, la începutul relației noastre, sărutasem pe altcineva și, uneori, tot mă mai gândeam la ea. Sau pentru că era combativ în mod inutil și ușor arogant. Sau pentru că eram o lașă al cărei serviciu nu „căuta activ să dezbine statul”. Sau pentru că-am râs când a zis asta și m-a întrebat despre impactul socialist al celei mai noi reclame pe care o realizase pentru Burger King. Sau pentru că mă făcea târfă. Sau pentru că, uneori, eram una. Oricum, s-a terminat.

Într-un fel. Se mutase, luând pisica (deocamdată), un sistem de jocuri și trei chitare acustice. Ideea ca Jon să compună cântece de despărțire în vreun apartament întunecat subînchiriat mă umplea, în mod egal, de o disperare profundă și de o incredibilă ușurare – disperare la gândul că-i provocasem o durere atât de mare încât să simtă impulsul de a experimenta compunând cântece și ușurare pentru că nu aș fi fost nevoită să le ascult.

Nu că i-aș fi purtat pică din cauza impulsului. Dimineață, după ce a plecat, îmi făcusem aproape imediat o poză, dorindu-mi să „păstrez momentul” și cochetând cu idei grandioase despre pierderea asta oribilă care marca începutul unei perioade foarte creative. Poate aveam să-mi fotografiez chipul pentru tot restul vieții, în fiecare zi importantă, ajungând să am o galerie pentru un spectacol cu ocazia sărbătoririi celor optzeci de ani ai mei: capul meu uriaș zâmbind la ceremonia de acordare a titlului de doctor, plângând la înmormântarea mamei,

mestecând gânditoare primul fel de mâncare gătit de copilul meu, câteva prim-planuri care forțează limitele, în timpul orgasmului, ca să stârnesc vâlvă, și așa mai departe. În schimb, am făcut poza, mi-am văzut pungile de sub ochi și am descărcat Facetune. Cearcănele nu mă deranjau. Uitându-mă în oglindă, aveam să le văd și să gândesc *uite o tipă de 28 de ani care a trecut prin destule porcării*. Însă mi-am dat seama că voiam să fiu sexy în poză.

Faptul că l-am dat afară din casă pe bună dreptate a fost o ușurare nu pentru că m-am simțit mai bine sau mai calmă fără el, ci pentru că cele două săptămâni în care a oscilat între „Urmează să mă mut” și „Am închiriat o dubiță” au fost cele mai lungi și mai plictisitoare din viața mea. Relația noastră fusese total lipsită de consecvență: într-o zi, eram încordați unul în preajma celuilalt și vorbeam pe ton prețios despre colegii noi de la ședințele de lucru, apoi reveneam la vechile obiceiuri și ne sărutam de rămas-bun, mâncam din farfuria celuilalt și ne-o trăgeam. De fiecare dată când ne întorceam la rutina noastră – atât de ușoară, de cunoscută –, mă întrebam dacă urma să considerăm că fuseseră doar câteva luni groaznice, dar, într-o seară, a venit acasă cu niște cutii și am fost nevoiți să ne împărțim discurile și să decidem ce să facem cu porcăria de canapea care nu avea nici măcar un an de când o cumpăraserăm. Garanția celei mai proaste canapele din lume fusese mai lungă decât mariajul nostru.

Juram că niciunul din noi nu se așteptase la asta. La urma urmei, nu aveam problemele grave care duceau la așa ceva. Erau, bineînțeles, *niște* probleme: pe lângă faptul că mâncam în pat, nu știam să vorbesc încet și nu-i respectam sistemul de organizare a alimentelor din frigider; el era temperamental și voia să ne apucăm de alergat. Însă nu eram nefericiți, doar nemulțumiți... până

când, brusc, am fost foarte nefericiți și nu am mai putut să râdem, să facem sex și să comandăm mâncare thailandeză fără să ne uităm la celălalt ca și când ne-am întreba *cine ești?*, holbându-ne la persoana străină pe care o alesese fiecare la nouăsprezece și, respectiv, nouăsprezece ani și jumătate, nu chiar urând-o, ci întrebându-ne dacă oare nu murise din senin – de moarte bună sau în vreun accident oribil, nu că asta ar fi fost un lucru bun, evident, ar fi fost o tragedie... ci dacă s-ar fi întâmplat *cu adevărat* – și dacă, poate, viața ar fi fost mai ușoară. Într-o seară, la cină, mi-a scăpat porumbelul: „Chestia asta mai merge?” Niciunul din noi nu a avut ce să spună, fapt care-a fost în sine un răspuns.

Mersese ori părea să fi mers aproape un deceniu. Jon și cu mine ne-am îndrăgostit la universitate, nihilismul lui vesel venind surprinzător în completarea tendinței mele de a gândi prea mult. La început am fost prieteni (lucru important, după cum spune toată lumea!) și chiar am avut parte de niște ani captivanți și plini de depravare, ca boboci, înainte să ne dăm seama, la un moment dat, în primul semestru al celui de-al doilea an de facultate, că nu doar ne înțelegeam de minune, ci și că ne doream nebunește unul pe celălalt. Ne-am lipit buzele și organele genitale și nu ne-am mai despărțit până la absolvire. Erau destule lucruri care ne plăceau amândurora, ne făceam reciproc să râdem și certurile noastre erau la fel de teatrale ca ale tuturor celorlalți prieteni de-ai noștri de 20 și ceva de ani. Am mers în vacanțe modeste și fiecare din noi i-a cunoscut pe părinții celuilalt. În cele din urmă, ne-am mutat împreună – trecuse destul de mult timp de când ieșeam la întâlniri și niciunul nu-și permitea să locuiască singur. Un perete l-am vopsit cu vopsea pentru tablă. Am avut parte de cadouri aniversare prost alese, gelozii meschine și una sau două trădări nesemnificative, dar, în mare parte, de confort și simplă

înțelegere. După șase ani de ieșit seara în oraș, în care am fost stăpânii aceluiași animal de companie și am învățat să gătim paste carbonara, pur și simplu n-a mai fost nimic altceva de făcut. Jon m-a întrebat „Ce părere ai, Maggie?”, iar eu i-am răspuns „Mda, bine”; și așa ne-am căsătorit, pentru că toți ceilalți erau căsătoriți și pentru că, pe atunci, nu ni s-a părut că greșim cu nimic în mod special, ca și când totul ar fi fost în regulă.

Pentru mine, faptul că eram căsătoriți legitim fusese mereu un pic straniu. Când rosteam cuvintele „soțul meu” în fața oamenilor, ei ridicau din sprâncene, iar eu gândeam *da, exact, ce bizar!* Lui Jon nu i se părea deloc ciudat. Nu că ar fi fost un romantic, însă ai lui erau ultima pereche de părinți îndrăgostiți de pe pământ, așa că încrederea lui în instituția căsătoriei era peste medie. Pentru el, dacă erai îndrăgostit deja de multă vreme, căsnicia era urmarea firească. În luna de miere, când ne-am cazat în apartamentul nostru din hotelul italian la buget redus, vorbărețul administrator american exclamase „O, *Dumnezeule*, ești ca o mireasă copilă!”, iar Jon răsese, însă eu mă simțisem ciudat de sfioasă. Mă comportasem oarecum naiv. Nu analizasem totul? Chiar credeam că mariajul nostru avea să dureze, când atât de multe se încheiau? Poate m-am simțit jenată pentru că într-adevăr eram. Mi-am dorit să bat ușor pe umăr acea versiune a mea și să-i spun: *Drăguță, dacă acum te rușinezi...*

În prima dimineață fără el, jur pe ce am mai sfânt că m-am trezit plângând. Oricum, perna mea era udă și, în loc să o întorc pe partea cealaltă sau să-i schimb fața, m-am rostogolit din pat și mi-am îngăduit să cad greoi pe podea. *Chiar dacă gestionăm situația cât de bine posibil*, mi-am zis eu, *tot o să fie groaznic*. Deși intenționeam să fim doi foști care se purtau civilizată, care nu se bârfeau, nu făceau sex cu acel coleg de serviciu pe

care celălalt fusese gelos dintotdeauna, nu postau din răzbunare fotografiile cu tentă erotică pe rețelele sociale și nici nu vorbeau excesiv despre captivanta viață nouă de celibatar, tot avea să fie îngrozitor câțiva ani, posibil pentru totdeauna. Cu siguranță, așa părea acum.

Pentru mine era important să fie un divorț amiabil. În timp ce-i împachetam hainele, am căzut de acord că a gestiona cu blândețe orice urma să se întâmple ar fi fost un mod frumos de a onora ce însemnam unul pentru celălalt (sau ceea ce însemnaserăm). Am compus un scurt discurs pe care să li-l oferim prietenilor – „Ne-am dezvoltat în direcții diferite”; era adevărat, dar totodată lipsit de sens – și am promis să ținem legătura, cel puțin o perioadă, la început. În cele douăzeci și patru de ore de la plecarea lui, amândoi verificaserăm ce făcea celălalt trimițând mesaje variate pe aceeași temă: „Cum te simți?”, „Îmi pare rău de situație” și „Le-ai spus părinților tăi?” În timp, puteam să privesc ca la doi foști care se duceau la petrecerile aniversare ale celuilalt, rămâneau pentru un număr rezonabil de pahare, îl îmbrățișau pe noul partener și plecau înainte ca lucrurile să devină urâte. Însă deocamdată nu vedeam nimic, doar cât de mult o dăduserăm în bară, cât de liniște era în apartament fără el și ce puține planuri aveau pentru weekend.

Am rămas pe podea mult după ora prânzului. Nu era grozav, dar era genul de lucru pe care se presupunea că trebuie să-l faci atunci când mariajul tău se destramă. În filme, când divorțai, te întindeai pe jos, apoi te îmbătai, te ridicai ținându-te de șalul folosit pe post de pulover și învățai să te iubești din nou într-o casă pe plajă, închiriată de la un fermecător și chipeș bărbat mai în vârstă a cărui primă soție a murit și care, în ciuda faptului că e limpede că încă o iubește respectuos, simte că ar fi pregătit să treacă mai departe, ca și când voi doi ați putea să vă ajutați să vă vindecați. În filme, când divorțezi, te

cerți monstruos cu avocații și e foarte dureros întrucât copiii te detestă și nu poți hotărî cine primește casa – casa mare și frumoasă pe care ați decorat-o împreună atâția ani, în care v-ați investit economiile de-o viață și unde ați crescut câțiva copii sau măcar un câine de talie mare. În filme, ești Diane Lane sau Keaton ori poate Kruger, o frumoasă Diane de vârstă mijlocie care-și este propria șefă și cunoaște soiurile bune de vin alb. De obicei, nu continui să trăiești cu fostul săptămâni în șir pentru că nu-ți permiți să plătești singură chiria apartamentului vostru prăfuit, cu un singur dormitor. În general, nu ești un asistent de cercetare slăvit și nici vreun creator de reclame al cărui cel mai important bun comun financiar e singurul tău prieten care primește mereu telefoane gratuite de serviciu. Cu siguranță nu se presupune că ai 28 de ani și organizezi o petrecere aniversară pentru care codul vestimentar e „târfele lui Jimmy Buffett”.

Însă iată-mă, pe jumătate înclinată spre asta, scriind un mesaj pe grupul de conversații și întrebând cât ar fi costat un panou publicitar pe care să scrie FĂTĂLĂU PARROTHEAD² și dacă era sau nu în stare Clive să facă un tort cu aromă de margarita. S-a convenit în unanimitate că putea să se descurce și, în plus, că era sigur ceva ce dușmanul lui – un bucătar chipeș care apărea pe la televiziuni și care-și învățase recent spectatorii „să gătească” porumb fiert – nu putea să facă. Mai mult, Amirah găsisese un autobuz de petrecere cu scaune perfect curate: probabil e folosit pentru orgii, și nu pentru petreceri aniversare, dar e mai ieftin decât celălalt cu aproape 100 de dolari. Lauren, sărbătorita, mi-a răspuns: „ce-ar fi să nu ne gândim prea mult la asta și să cheltuim banii care ne

1 Cântăreț, compozitor, muzician, autor și om de afaceri american (n. tr.).

2 Fan al Jimmy Buffett (n. tr.).

rămân pe băutura?” Noi, ceilalți, am fost de acord cu propunerea ei.

Din grupul de conversații făceau parte patru dintre cei mai apropiați prieteni ai mei de la universitate: Amirah, o asistentă cam obosită și tulburată din punct de vedere emoțional, pe care o întâlnisem pe holurile căminului; Clive, un homosexual masiv și elegant care se descria mereu ca fiind „haotic” pentru că făcea lucruri normale, cum ar fi să plătească taxiul cu bani gheață; și două fete pe care le chema Lauren – una care plângea din orice și alta care susținea că plânse o singură dată în toată viața ei, atunci când la McDonald’s nu s-a mai făcut pizza. De dragul simplității, celei dintâi i-am zis „Lauren sensibilă”.

Nu le mărturisisem celor din grup că Jon plecase. Știau că luam în calcul despărțirea – că situația nu fusese grozavă în ultima vreme –, însă nu mă puteam convinge să scriu cuvintele *a plecat*. Cred că o parte din mine presupunea că urma să ne împăcăm, în ciuda faptului că fuseserăm de acord să plece, în ciuda tuturor lucrurilor. Nu puteam să-mi imaginez că perioada asta de separare avea să dureze. Cui m-aș fi plâns de viteza conexiunii la internet? Ce ar fi făcut când trebuia să-și aducă aminte de ziua de naștere a mamei lui? Pe cine aș fi consultat în privința fiecărei decizii pe care o luam zilnic?

Nu le spuseseam nici pentru că mi se părea incredibil de stupid. Este greu să explici exact cât de umilitor este să fi avut o nuntă când căsnicia ta s-a încheiat aproape imediat după aceea. Relația durase mai mult decât căsnicia. Și ce-i cu asta? Ca ziua aia în care toți sunt atenți la tine, te felicită pentru marele moment, îți pecetluiești soarta, ești cu pregătirile în toi și te certți cu familia, ai probleme cu lista de invitați și plătești mii de dolari să se dovedească, pur și simplu, o ședință foto Tinder foarte scumpă pentru prietenii tăi... ei bine, nu

este ideal. Și nici măcar n-apuci să folosești fotografiile pentru Tinder, deoarece, în primul rând, nu știi cum funcționează aplicația și, în al doilea rând, pentru că-n toate ești îmbrăcată în rochie de mireasă.

În loc să mărturisesc, am purtat conversații: le-am povestit despre câinii amuzanți pe care-i văzusem sau cum, la o programare recentă, o luasem peste picior pe doamna doctor, cu minciuni despre stilul meu de viață sănătos și activ când clipise confuză, atingând zona roșie-portocalie a graficului IMC³ din mapa ei. n-o provoca pe Maggie cu greutatea corporală, a scris Lauren. o să fim aici toată noaptea. Clive ne-a zis că, de curând, hotărâse că inițialele însemnau de fapt „Indice pentru masculi chipeși” – avea logică, pentru că al lui era foarte ridicat. Lauren sensibilă a spus că, recent, ascultase un podcast care urma să ne schimbe viața. Amirah ne-a trimis un link către un videoclip cu un pescăruș care fura, și-apoi am luat-o razna pe câmpii, repetând aceleași lucruri despre găștile de animale marine, bârfindu-i pe cei pe care-i cunoașteam și plângându-ne cu aceeași vigoare de adevăratele nedreptăți din lume și de manifestările siropoase ale unei celebrități oarecare din Toronto, pe rețelele de socializare.

Știam că, în cele din urmă, trebuia să le spun, însă așteptam să găsesc momentul potrivit. Nu eram în stare să fac față întrebărilor lor înainte să am eu niște răspunsuri. Eram pregătită să fiu din nou celibatară? Unde aș fi locuit? Cum m-aș fi descurcat cu banii? Aveam niște bani, evident, dar Jon avea mulți – de la locul de muncă, de la familia lui, grație obiceiurilor lui financiare practice. Știa cum să economisească și să investească și cum să nu cheltuiască mult așteptatul cec pentru liber-profioniști pe maiouri riscante sau pe vreun nou sortiment de mâncare de lux pentru

---

3 Indice de masă corporală (n. tr.).

pisici. Îmi subvenționase chiria și plătitse cumpărăturile amândurora, iar când plecam în concediu, plătea totul, mai puțin biletul meu de avion, pe care-mi era „permis” să-l achit tot așa cum „ajutau” la spălătul vaselor copiii care, de Ziua Recunoștinței, mâncau tot din farfurie. Cu doar câteva săptămâni înainte de nunta noastră, glumisem că nu mai era timp să-l fac să semneze contractul prenuptial; dacă ne despărțeam și-mi lua tot ce aveam de valoare? Îmi spusese că puteam să-mi păstrez cei optzeci de dolari. (Cândva, era o povestioară amuzantă.)

ZILELE AU TRECUT, iar eu am bântuit prin casă ca o tânără doamnă Havisham, rătăcind dintr-o cameră în alta. Când m-am uitat la căminul nostru tăcut și gol – pe jumătate gol, oricum –, mi-am dat seama că soțul meu („fostul meu soț”) plătitse televizorul, obiectele de artă de pe pereți, scaunele din bucătărie și chestia pe care ne sprijineam picioarele când ne așezam pe canapeaua noastră îngrozitoare. Majoritatea lucrurilor din apartamentul nostru erau, prin definiție, ale lui. Deși îl încurajasem să ia tot ce cumpărase, lăsase câteva obiecte în urmă, așa că spațiul era locuibil, dar mi se părea ciudat: un șifonier mult prea încăpător în dormitor, fără loc destinat încălțărilor, un sertar pentru tacâmuri din care lipseau cuțitele mari, o masă de bucătărie la care nu puteai să stai. M-am trântit pe duritatea îngrozitoare a canapelei, mi-am lăsat paharul pe podea, unde fusese căruciorul nostru de servire a băuturilor, și-am început să plâng în hohote.

Nu știam unde să mă uit, la ce să mă gândesc sau cum să-mi petrec timpul. Fiecare obiect din casă avea însemnătate. Prăjitorul de pâine era un cadou de nuntă, așa că mânecam pâinea la temperatura camerei. Ușa frigiderului devenise o imagine a efemerității – rețete, liste

de cumpărături, bilete despre banane, ouă și planuri să cumpărăm o încuietoare – și era prea dureros de privit, așa că-mi beam cafeaua fără lapte. Cu bandă adezivă, am lipit o bucată de hârtie peste o fotografie înrămată din baie, nu tocmai pregătită să o iau de acolo, dar nici să o privesc. Un banner rămas de la petrecerea noastră de logodnă strălucea pe un perete deasupra spațiului unde atârnavu câteva opere de artă de-ale lui Jon. FELICITAR – literele caligrafice aurii scânteiau. I-ul căzuse la un moment dat, însă îl păstraseram, ne plăcea mai mult așa; ni se părea oarecum amuzant. Uitându-mă acum la el, era incredibil de deprimant.

Am descoperit și lucruri pozitive: fără vreo presiune de-a ne combina cele două stiluri, mi-am dat seama că-mi plăcuseră aproape toate decorațiunile aduse acasă de soțul meu. Orice lucru la care mă uitasem vreodată și-mi spusese *o să fim nevoiți să-l înlocuim, în cele din urmă* fusese al lui – sau ceva asupra căruia căzuserăm de acord, definind compromisul drept un „obiect pe care-l urâm în egală măsură”. Acum, cele mai multe dintre obiectele astea dispăruseră. Puținele bunuri pe care le aveam dădeau locuinței un aer ușor demodat, iar eu nu păstrasem niciunul dintre prosoapele mari, însă pe pereți nu erau afișe cu trupe de cântăreți, în bucătărie nu era niciun pahar nou pentru shoturi, niciun covoraș de baie din lemn puțin mucegăit pe care, cherchelit fiind, îl comandase de pe eBay. Acum aveam spațiu să-mi expun fleacurile, să aprind lumânarea al cărei parfum Jon îl considera „ciudat”, să ascult muzica pop a anilor nouăzeci care i se părea plictisitoare și generică. Bineînțeles, nu mă simțeam mai bine să aprind o lumânare cu tutun și ienupăr și să ascult cântecele celor de la Backstreet Boys decât atunci când mă iubise.

Toate articolele și forumurile pe care le găsisem căutând cu hotărâre pe Google (ponturi pentru divorț;

căsătorie destrămată în cazul tinerilor; cum să fii singur prima dată) îmi spusese să mă pregătesc pentru lipsa de somn, însă nu-mi dădusem seama cât de lungi aveau să-mi pară nopțile. O altă surpriză a fost că mai puteam să mănânc. Mi se inoculase ideea că o despărțire îți strica apetitul. În adolescență, anticipasem exagerat că din cauza despărțirii – inevitabilă, așa cum aflasem din serialele pentru adolescenți despre vampiri fermecători și iubitele lor minore – aveam să nu mai pot mânca, ofilindu-mă frumos, atât de slabă, de nedreptățită și categoric al naibii de încântată de asta. Să am un iubit, apoi să-l pierd împreună cu mai multe mărimi la haine, poate suficiente încât să-mi vină vreunul dintre tricourile alea polo blestemate vândute de Abercrombie în magazinele răcoroase și pline de parfum din mall? Nu puteam să-mi imaginez ceva mai grozav.

Din nefericire, am fost victima unei vieți de familie încurajatoare, lucru care m-a făcut să am o foarte bună părere despre mine, așa că m-am dus la un liceu care încuraja artele, unde mi-am canalizat cea mai mare parte a energiei sexuale latente în piese de teatru elaborate despre femei de vârstă mijlocie, cu fixații orale. Așa că nu mi-am dat întâlniri și am rămas dolofană și fericită, cam până în clasa a douăsprezecea, când faptul că nu mă culcasem cu nimeni a fost suficient de chinuitor încât să mă determine să slăbesc, rapid și fără efort – cu excepția alimentelor solide pe care mă abțineam să le mănânc și a monitorizării și consemnării constante a aportului de calorii –, douăzeci și patru de kilograme. Toți s-au bucurat enorm pentru mine, până când am leșinat la ora de matematică, după ce, la prânz, mâncasem o înghețată pe băț.

Adevărul este că, dacă ești chiar și un pic supraponderală când începi să ai tulburări de alimentație, nimeni nu observă până când lucrurile nu ajung la stadiul în

care te întreb: „Și dacă aș mânca supă de două ori pe zi?” Am avut parte de câteva certuri și discuții despre nutriție și echilibru și apoi m-am dus la un hipnotizator care mi-a spus să-mi imaginez că sunt frumoasă într-un costum de baie și m-am vindecat – glumesc! În realitate, m-am îndrăgostit și am uitat un pic de problema mea. Pe atunci, mă simțeam bine în trupul meu nu foarte tonifiat; eram genul de femeie despre care oamenii spuneau, condescendent, că este „cu forme” sau „voluptuoasă” ori, mai des, „încrezătoare”, cuvântul cedând practic sub încărcătura sa eufemistică. Uneori, în perioadele stresante sau după ce citeam prea multe reviste ori ascultam o prietenă mult mai slabă plângându-se de dimensiunea picioarelor ei, simțeam că revin la număr, mâncând un ou și gândind șaptezeci. Dar, gândeam eu, nimeni nu avea o relație sănătoasă cu mâncarea și cu exercițiile fizice – cel puțin nu o persoană care ajungea la maturitate într-o perioadă când articolul de pe prima pagină a fiecărui tabloid vândut la supermarket era o variație pe tema „Babornița asta care merge la plajă are celulită”. Câtă vreme nu-mi notam în fiecare zi kaloriile consumate, ca în adolescență, mă consideram mai mult sau mai puțin sănătoasă.

Totuși, în clipa asta, tentația de a reveni la vechea mea tulburare de alimentație – de a deveni una dintre eroinele alea din romane ale căror oase încep să iasă ușor în evidență, înspăimântându-și prietenele, și de a le descrie absolut dureros de superbe – era puternică. „Cu ochii ei cumva prea albaștri pentru cearcănele întunecate, Maggie era prea tristă ca să mănânce, pentru că prea mulți bărbați voiau să facă sex cu ea”, sau așa ceva. Nu intenționez să fiu prima femeie din lume care să trăiască devastarea emoțională fără ca zona claviculelor să-i iasă brusc și dramatic în evidență.

Însă-mi revenisem prea bine în privința aia, eram enervant de hotărâtă să mă hrănesc, așa că mie și fundului meu moale nu ne lipsea mâncarea. În prima săptămână fără Jon, mesele erau singurele momente care întreprueau orele lungi ce treceau greu. Scoțocean prin dulapurile noastre, scoțând la iveală pastele cu curry de mult uitate și pungile cu tăieței instant pe care le păstram „pentru urgențe”. De fiecare dată când savuram ceva prăjit sau o *quesadilla* suculentă făcută în casă, mi-l imaginam pe David Attenborough povestind calm: „Chiar și în cele mai întunecate vremuri, viața... continuă.” Știam, în cele din urmă, c-aveam să rămân fără mâncare, chestie care mă stresa pentru că nu mă puteam imagina părăsind apartamentul ca să mai cumpăr.

Lipsa somnului era mai puțin îngrijorătoare; nimeni nu mai doarme bine. Lumea se prăbușește și telefoanele noastre sunt pur și simplu acolo, strălucindu-ne în față, pline de știri despre ce-a zis președintele și care dintre foștii noștri s-a tuns recent. Dacă-mi doream cu adevărat să mă odihnesc, puteam oricând să beau sau să iau somnifere. Jon îmi spusese că le ia înainte să plece, deși mi-am zis că poate era din cauza canapelei atât de incomode. Mi-a oferit o pastilă înainte să se mute. Am vrut să o accept, însă mi s-a părut un fel de declarație privind puterea mea de a refuza, așa că, în majoritatea nopților, m-am uitat la documentare britanice despre crime, pe Netflix.

Înainte, emisiunile astea mi se păruseră prea înfri-coșătoare – noi (eu) locuiam într-un apartament de la parter, cu ferestre ale căror obloane erau foarte dubioase, iar noi (eu) dormeam ușor și mă speriam repede. Acum mi se păreau liniștitoare. Aveau un tipar, o ierarhie clară a binelui și a răului. Poate că detectivul tulburat bea prea mult și-și înșela soția, însă nu era un pedofil criminal care locuia într-un fel de buncăr al unui pervers din Swansea.

Pedofilul criminal era mereu prins în cele din urmă, iar partenerul împresurat trebuia întotdeauna să admită că detectivul era al naibii de bun în meseria lui. Era plăcut să simt că diferența dintre vinovat și nevinovat putea fi atât de clară și să-l aud pe David Tennant înjurând. În plus, o mare parte din tensiunea dramelor se risipise odată ce-mi dădusem seama că ucigașul era mereu cel care vorbește încet.

Atunci când chiar reușeam să dorm, mă trezeam în toiul nopții, amețită și confuză. Mă întindeam peste patul acum imens, căutând cu mâinile trupul cald și cunoscut al lui Jon... și nu găseam nimic. Mă străbătea frica și deschideam brusc ochii, chinându-mă să văd pe întuneric. Transpiram, bulversată și speriată și puțin supărată. Oare ratasem vreun mesaj? Trebuia să vorbim despre chestiile astea! Să ne anunțăm unul pe celălalt când urma să ajungem târziu acasă era unul dintre stâlpii de bază ai căsniciei! Apoi, desigur, îmi aduceam aminte.

Când se întâmpla asta, mă simțeam proastă, tristă, dezamăgită, răzbunată când îmi aminteam că Joan Didion pășise ceva asemănător în *Anul gândirii magice*; din nou rușinată că mă gândisem la legătura asta cu Joan Didion; mândră în sinea mea, ca și când poate existau unele asemănări, apoi și mai tristă și, în cele din urmă, obosită – în ordinea asta. Însă nu eram o voce incredibil de șic a unei generații care-și pierduse iubirea vieții. Nu puteam nici măcar să-mi dau seama care era noua croială a pantalonilor, iar cea mai importantă lucrare a mea era o teză neterminată de doctorat despre „istoria trăită a obiectelor” în teatrul modern timpuriu. Nici măcar după ce am terminat-o nu a citit-o nimeni. Nu-mi pierdusem soțul – eu îl părăsisem. Sau, mai degrabă, îi sugerasem să plece, iar el se conformase incredibil de rapid. În multe privințe, a fost singurul lucru în privința căruia fuseserăm de acord.

Și astfel, căsnicia noastră s-a încheiat, la șase sute opt zile după ce a început. Într-o zi eram îndrăgostiți, în alta se destrămasese totul. Brusc, aveam doar două stări: tăcuți și exasperați. Când nu discutam, stângaci și optimist, despre nimicuri, ne certam de sute, de mii de ori, dându-ne ochii peste cap, oftând și luându-ne unul de celălalt din cauza unor chestii precum:

- lipsa satisfacției în carieră;
- gestionarea emoțiilor – și definiția ei;
- cine băuse ultima cafea;
- cine plătitese ultimele trei facturi la apă;
- cine era, de fapt, condescendent cu celălalt;
- dacă e acceptabil, poate chiar foarte normal, să stai până la patru dimineața și să joci jocuri video cu adolescenți furioși din Europa;
- părinții noștri, prietenii noștri ca părinți, ideea ca noi să fim părinți;
- posibilitatea ca pornografia să fie o inițiativă feministă;
- relevanța argumentului pornografic feminist pentru contul premium de Pornhub al unui bărbat heterosexual;
- lungimea unghiilor de la picioare și locul în care să fie aruncate;
- dacă mutarea din Toronto însemna „renunțare”;
- pronunțarea cuvântului „Barcelona”;
- de ce dormitorul era încă mov; ne mutaserăm cu ani în urmă și spuseseam că aveam să-l văruim;
- unica dată în care mi-a spus, din greșeală, „profesor asocial”, și a făcut ceva cu totul nevinovat, cuvântul chiar fiind apropiat de

„asociat”, însă pentru că mă simțeam deja rănită tot timpul, am luat-o ca pe o nesocotire a lipsei mele de vechime profesională și, deoarece eram flămândă, epuizată și în perioada premenstruală, am plâns din cauza asta în public, și, întrucât ne săturasem unul de celălalt, ne-am spus lucruri meschine pe care nu voiam să ni le zicem și am stricat tot ce făceam, și toată chestia a durat cu o zi mai mult decât cele patru sau cinci secunde de care aș fi avut nevoie ca să-l corectez și să depășesc momentul, iar eu nu am recunoscut niciodată că este vina mea – nici măcar mai târziu, când și-a cerut scuze.

A fost o despărțire copleșitoare. Fără aventuri; fără răbufniri din cauza unor momente extrem de tensionate. Doar o serie de certuri neînsemnate pe care le-am lăsat să plutească în jurul nostru, ținându-ne bine ceașca de cafea, precum câinele de pe internet: ESTE ÎN REGULĂ.

Și acum eram singură într-o seară fierbinte de iunie, mâncând pâine cu unt în lenjeria intimă de mireasă pentru că restul lenjeriei era murdar. Am presărat niște sare pe o bucată de baghetă și am rostit cuvântul „divorț” cu voce tare, ca să văd cum mă simt sau, poate, doar ca să fiu dramatică. Am tras de marginea unor chiloței scumpe de dantelă și m-am întrebat, așa cum o făcusem aproape oră de oră în ultima săptămână, dacă nu cumva totul fusese o greșeală uriașă. Era foarte ușor să treci prin lume ca pereche – să împarți costul lucrurilor, să ai de la cine să împrumuți pulovere largi și pe cineva care să stea lângă tine la coadă la bancă.

În ultima vreme, Jon și cu mine începuserăm să ne împrietenim cu alte cupluri, ieșind la cină în grupuri de câte patru sau șase, ca să ne tachinăm peste farfuriile mici și apoi să plecăm acasă și să facem sex, după ce hotărâserăm că probabil Ben și Esther nu o făceau

niciodată. Toate cuplurile erau persoane căsătorite puțin mai în vârstă pe care Jon le cunoștea de la serviciu; intenționa să mai țină legătura cu ele, așa cum păstrase și prosoapele noastre de bucătărie, iar eu nu aveam să mai fiu niciodată invitată seara la o petrecere. Taman când varza de Bruxelles se bucura, în sfârșit, de popularitate! Am chicotit gândindu-mă la asta și mi-am dorit să-i fi putut trimite gluma lui Jon, într-un mesaj. Pe ziua de azi, îl întrebam deja ce mai face, dar nimic nu era mai satisfăcător decât să-l fac să râdă.

Toată situația asta părea o glumă, ca și cum, în orice moment, unul dintre noi avea să-l sune pe celălalt, cu lacrimi pe obraz, și să spună *o, Doamne, să fi văzut ce față aveai!* Deși uram farsele, Jon le adora. După ce ne-am logodit, a început să se prefacă mort atunci când ieșeam din cameră. Mă întorceam și-l găseam întins pe canapea sau trântit pe masa din bucătărie, privind în gol cu ochii negri și lipsiți de viață. I-am spus că mă îngrozește. El mi-a zis că, în cel mai bun caz, căsătoria se încheie atunci când unul din soți găsește cadavrul celuilalt. Deoarece femeile trăiau, de obicei, mai mult decât bărbații lor, iar el nu se îngrijea câtuși de puțin de corpul lui (ca să-l citez), cu siguranță eu aveam să fiu cea care-l găsește, și nu invers. Astfel, gândea Jon, moartea lui – aparent una dintre cele mai groaznice clipe din viața mea – avea să fie ceva amuzant și comun, o glumă de-a noastră. Nicio persoană căreia i-am povestit asta nu a fost vreodată de acord, dar mie mi se părea dulce.

Este îngrozitor să fii trist vara.